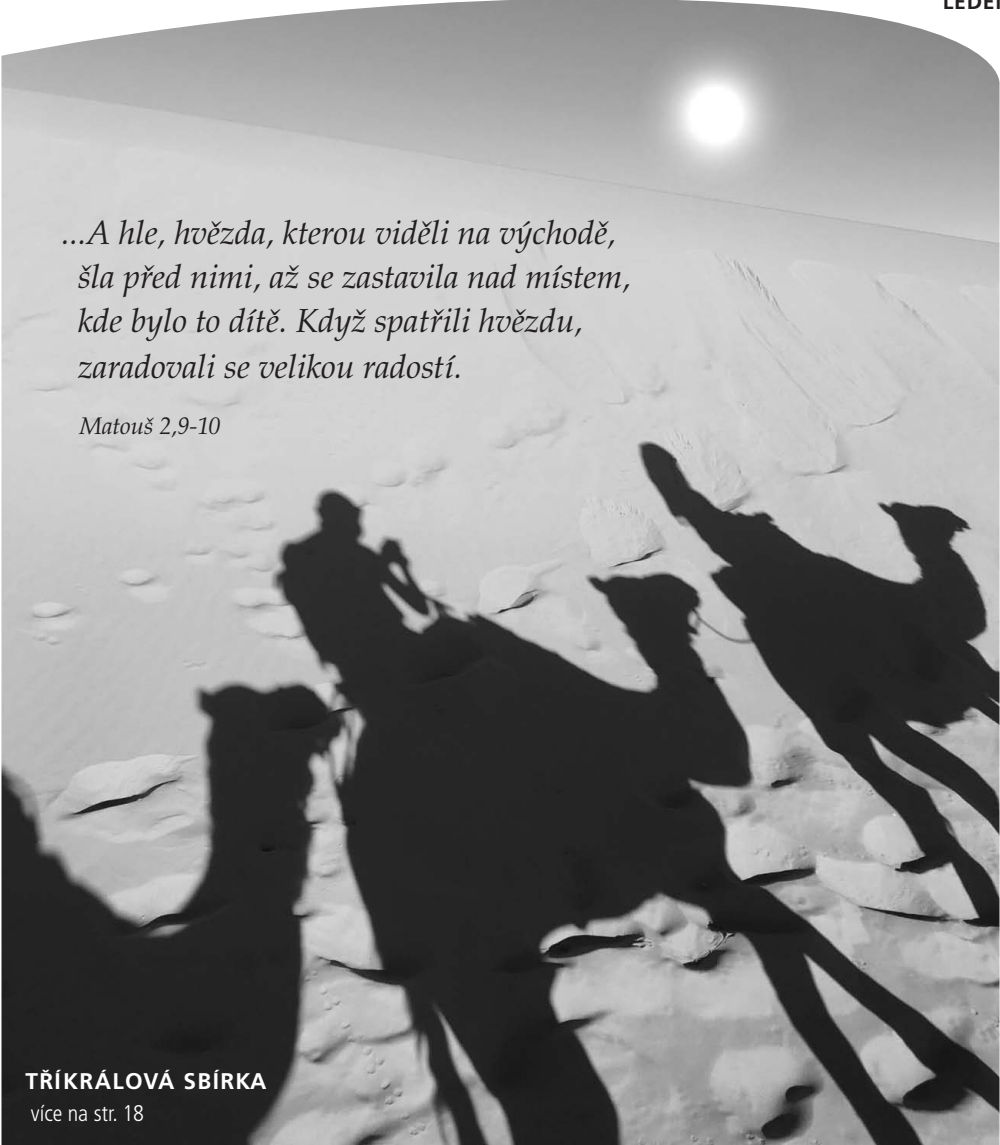

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L. P. 2021

1

LEDEN

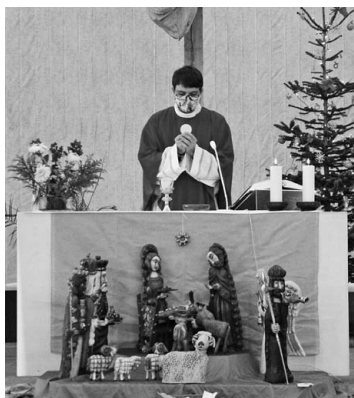
*...A hle, hvězda, kterou viděli na východě,
šla před nimi, až se zastavila nad místem,
kde bylo to dítě. Když spatřili hvězdu,
zaradovali se velikou radostí.*

Matouš 2,9-10

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

více na str. 18

ZAMYŠLENÍ 4 / ROZHOVOR 6 / ZJEVENÍ PÁNĚ 10 / VZPOMÍNKA 12 / DĚTSKÉ OKÉNKO 13 / CHARITA 18

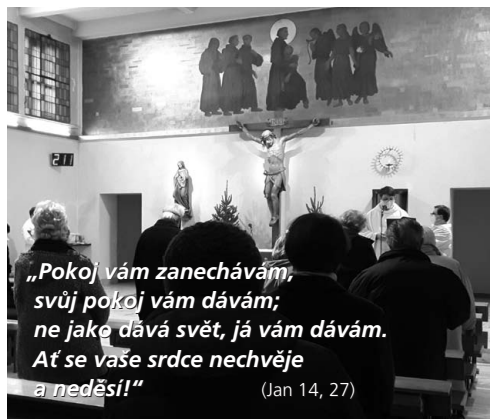
25. 12. / Slavnost Narození Páně u sv. Františka a v KCMT**26. 12. / Svátek svatého Štěpána / KCMT**

Do nového roku s novou nadějí...

Prázdna stránka, kterou mám před sebou nyní, když začínám psát toto zamyšlení, je tak trochu obrazem pro nový rok, který začínáme. Poučení tím minulým ho můžeme vyhlížet s menším podezřením, napjatým očekáváním, ale možná i s nejistotou. Jak do něj vkročit? Opět jsem si vzpomněl na jednu zajímavou knihu. Tentokrát nese název Marťan a je to příběh astronauta, který po havárii zůstane sám na Marsu a snaží se o přežití. Jednou z vět, kterou pronese, je určitý komentář k tomu, jak se mu nakonec podařilo přežít (omlouvám se za vyzrazení konce, ale i tak stojí kniha zato). Prostě vždy, když mu šlo o život, tak vzal jeden z problémů a vyřešil ho. A pak přešel k dalšímu. V zásadě jednoduchý přístup, který v situaci, kdy jste na celé planetě sami, zůstává vlastně tím jediným možným řešením. Řešením, které pomáhá překonat paniku z množství problémů a složitostí, které se na nás valí nebo teoreticky mohou valit.

Je to vlastně přístup, který tak trochu odpovídá Ježíšově vybidnutí, abychom si nedělali starost o zítřek. Nejde zde totiž o nezodpovědnou bezstarostnost, ale o přiměřenou péči o ty věci, které zrovna ovlivnit mohou. A také o umění svěřovat to, co je z mého dosahu, do péče Hospodinu. Jak jsme totiž říkali v semináři: „Ty sis to Bože vymyslel, že mě tady chceš.“

Nebeským pomocníkem pro zvládání nečekaných situací nám může být např. sv. Norbert. Národní patron, jehož ostatky spočívají ve strahovském klášteře u bratří premonstrátů, kteří si právě letos připomínají 900 let od založení. Tohoto velkého světce potkala během jeho života spousta neočekávaných událostí. Od dramatické konverze přes několikero změn způsobu života. Ve všem ale zůstal pevně zaměřený na Krista přítomného v eucharistii. A to může být inspirací i pro nás. Vždyť možnost setkání s Ježíšem, ať už ve sv. přijímání nebo v modlitbě adorace, máme dnes i my.

P. František

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, před rokem jsme vůbec netušili, jaký úděl postihne celou planetu v podobě pandemie. Prošli jsme si lecčím. Pro tento rok si určitě nic podobného nepřejeme. My křesťané víme, komu jsme uvěřili. „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ (Ř 10,9) Proto bych vás i sebe chtěla povzbudit, abychom se stali pro lidi kolem nás zvěstovateli dobré věci. V listě Římanům 10, 15b čteme: „Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!“ A dole je k tomuto verši varianta „+ kteří zvěstují pokoj“. 10. října 2020 Svátý otec František blahořečil patnáctiletého Carla Acutise. O něm se mimo jiné říkalo, že lidi zdravil tak, že se cítili, jako by byli pro něho nejdůležitějšími na světě. Kéž i z našeho jednání lidé dostávají tak potřebné přijetí, vědomí toho, že jsou milováni takoví, jací jsou i se svými nedostatky, poklesky. Kéž skrze nás, náš úsměv, pozdrav a pohled dostávají Kristův pokoj.

Přejeme vám požehnaný rok 2021. Žijme s vědomím, že patříme Tomu, který stvořil nebe i zemi a vše, co je na ní, a Jeho nekonečná dobrota je tu pro nás. Kéž nás chrání před strachem o život svůj a život blízkých. Mějme srdce otevřená a s důvěrou přijímejme vše, co přijde. On se o nás postará.

Za redakci **Katka**

Kdo je moudrý člověk?

Jistě zajímavá otázka. Určitě jsme každý z nás slyšeli: Moudrý je ten, kdo hledí dál než na špičku svého nosu. Moudrý člověk myslí dopředu, dovede předvídat, co se může stát, co je prospěšné pro jeho život, prospěšné pro jeho okolí, pro jeho blízké. „Dobrá, jsem pro, chci moudře žít – kdo by nechtěl“, myslíš si možná, „**ale jak to mám dělat?**“ Vždyť moudrost – to je umění hezky si žít.

Určitě každý z nás už pár životních zkušeností získal. Ale jako se mozaikový obraz skládá z mnoha různobarevných sklíček, tak zralá, dospělá životní moudrost je složená z mnoha dílčích zkušeností, poznatků. K tomu celku máme ještě daleko. Nejsme ještě hotoví mudrci, umělci života, světci, a přesto už musíme žít každou minutu, každou hodinu, každý den, každý měsíc svého pozemského života. Jak na to jít, abychom zvládali dny svého života rozumně a moudře?

Chci vám popsat, co se osvědčuje mně – snad se něco z toho také hodí i vám: Začít den s chutí, s dobrou náladou. Romano Guardini píše: „**Na první chvíli tvého dne moc záleží.** Začátek nového dne je jako nový začátek života. Dnes začínáš znovu žít, začni s elánem, v důvěře v Boha. Vzchop se a probuď v sobě v ranní modlitbě chuť a energii, popros o Boží milost, sílu, o dary Ducha. To je jiný začátek, než začít den pasivně, bezmyšlenkovitě. Takový den bez začátku, bez spojení s Bohem, to pak není ani tvůj den, ale jen jakýsi

cár času, bez smyslu a bez tváře. Tvůj den, to je přece cesta: musíš se rozhlédnout, kam chceš jít. Tvůj den, to je dílo, musíš zapojit svou vůli. Tvůj den je kus tvého života – je to obraz celého tvého života.

Ráno nalaď svůj nástroj – své srdce. Vykroč do nového dne s optimismem v srdci. Využij všechny dobré možnosti, co ti den nabídne – a jistě v každém dni takové jsou, zvládnout a unést všechny nepříjemnosti, které také nepochybně přijdou. Během dne **rozlišuj, co je podstatné.** Když se podle toho budeš řídit, nestaneš se jedním z těch mnohých utrápených lidí, kteří se ze dne na den honí životem s beznadějným pocitem stálého zpoždění. S pocitem, že včera nezvládl, co měli udělat, že to nezvládnou dnes, že to nezvládnou nikdy. To je ošklivý pocit, protože dovede připravit o všechnu radost z práce, o všechnu radost ze života. Tahle situace straší v zátylku všem, co sotva otevrou ústa, už jsou plní nářků, co mají práce, jak jsou uhoňeni, jak nevědí, kam dřív skočit, jaký mají uštvaný život. Jsou to chudáci, ale vlastní vinou a politování si nezaslouží.

Samozřejmě je toho kolem nás moc a moc k udělání. Na celý život, na celé generace, na celé věky. Samozřejmě je moc práce na tvém pracovišti, v tvé domácnosti, ve tvém životě. Ale na tobě je, abys stále bděle a moudře rozlišoval, co je důležitější. Neříkám, co být musí. Musíš jen umřít, nic jiného, vše ostatní je věc volby. Věc volby,

o které ty rozhoduješ. Můžeš rozlišovat, co uděláš, co necháš stát: snad zítra na to dojde, snad jiný to udělá. A kdyby ti někdo nakládal bezohledně břemena a říkal: „Musíš!“, pak mu řekni: „Víš, co jen musím? Musím jen umřít.“ Když ani Bůh po nikom nežádá, na co nemá čas a síly, pak ani člověk nemá právo to žádat. Rozlišuj, co je důležitější! Ty rozhodni, co můžeš a chceš dělat. A také si vyšetři každý den chvíli pro své záliby, pro svá potěšení, pro své malé radosti, aby sis udržel veselou a radostnou mysl poutníka do nebeského království. Za vším vyhlížej Krista. Máš-li možnost začít den ráno nebo i v jeho předvečer mší svatou a svatým přijímáním, jsi šťastný člověk: jdeš dnem s Ježíšem v srdci, na nic nejsi sám. Ale i vy, co nemáte možnost chodit i ve všední den do kostela, nechtějte zůstat osamělí: Ježíš stojí stále u tvých dveří a klepe, jen mu otevři. Ježíš chce s námi jako nazaretský tesař pracovat, chce jako náš učitel odpovídat na naše nejistoty, chce nám ukazovat cestu. Ježíš k nám stále přichází, kdykoliv mu s lampičkou bdělosti vycházíme vstříc.

U Matouše 25,14-30 nebo u Lukáše 19,11-27 čteme krásné podobenství o hřivnách: jeden služebník dostal 5 hřiven (dalších 5 hřiven získal), druhý dostal dvě hřivny (další dvě získal) a třetí dostal jednu a nic nerozmnožil (dostal hodnocení služebník špatný a líný). Být připraven neznamená jen bděle čekat a chovat se řádně jako věrný služebník, nýbrž také přinášet ovoce dobra a lásky, a to podle míry Božích darů. Představme si banku, která nám každý den posílá 1440 Kč. S jedinou podmínkou, že peníze musíme utratit ten den, co jsme peníze dostali, nelze je převést na další den. Není toho mnoho, ale měli bychom s tím asi starost, abychom peníze vhodně využili, aby nepropadly. Podobně nám **Bůh dal každý den 1440 minut** k tomu, abychom rozvíjeli dary a hřivny, které jsme dostali, aby přinášely užitek, nejen nám, ale každému kolem nás, všemu stvoření, celému Božímu dílu. Kolik toho asi během dne zbytečně promarníme? Kolik je v nás hněvu, sobectví, lakoty, závisti a pomluv? Není důležitější se nad tím trochu zamyslet a raději rozmnožovat dobro a lásku? K tomu jsme dostali ukazatele, směrnice, kudy má vést naše cesta:

Milovat budeš Boha celým srdcem, celou duší, celou myslí a celou silou. Milovat budeš svého bližního jako sebe samého. Desatero Božích přikázání.

Skutky tělesného milosrdenství:

1. Sytit hladové. 2. Dávat pít žíznivým. 3. Odívat nahé. 4. Ujímat se pocestných. 5. Navštěvovat nemocné. 6. Navštěvovat vězně. 7. Pohřbívat zemřelé.

Skutky duchovního milosrdenství:

1. Radit pochybujícím. 2. Poučovat nevědomé. 3. Napomínat hříšníky. 4. Utěšovat zarmoucené. 5. Odpouštět urážky. 6. Trpělivě snášet obtíže. 7. Modlit se za živé i zemřelé.

A k této aktivitě **zaměřit své hřivny, talenty a dary**, které jsme od Boha dostali, aby nás Bůh pochválil jednou na věčnosti za dobré skutky, za projevovou lásku v našem životě. A tímto směrem se vydejme v každé chvíli našeho života, aby náš život byl jen a jen Bohu milý. **Váš jáhen Pavel Urban**

sváteční krátké počtení

VYBRAL CHARLES TVRZNIK

Jak slavil Vánoce Herodes král

Když se narodil Ježíš v maličkém městě jménem Betlém neboli „dům chleba“, byl zrovna na trůnu král Herodes. Takový král-nekrál: tedy král, jenže podléhal zas dalšímu panovníkovi, římskému císaři Augustovi. Jednoho dne se odkudsi objevili v hlavním městě Herodovy země jacísi pánové, které nikdo neznal. Přišli zdaleka, cizinci kdovíodkud, a byli to právě oni, kdo těm, kdo tu byli doma, řeknou, co se tu vlastně stalo. Totiž, že se tady – u vás – stalo něco převratného! „Viděli jsme jeho hvězdu, toho právě narozeného krále, a jdeme se mu poklonit“. Herodes král, když to uslyšel, velmi se zarmoutil. To zkrátka králové asi dělávají, že je rmoutí představa někoho jiného na jejich trůnu. Horší je zmínka, že se s Herodem zarmoutil celý Jeruzalém – snad, že dělali, co viděli Herodovi na očích, aby se mu zavděčili...

(Podle Jana Keřkovského)

V některých rozhovorech, které přinášíme ve Fchodovinách, si povídáme s manželskými páry. Dnes máte před sebou další z nich. Stanislav a Ludmila Dabrowští jsou farníci, které vám nemusíme moc představovat, ale stejně mě zajímaly některé věci, na které se při běžném setkání nedostane.

Žijeme své „credo“...

- **Stando a Lído, nejvíce vás známe jako dlouholeté zpěváky ze scholy. Ale na úvod bych se ráda dozvěděla i o vašem dětství. Kde jste vyrůstali a z jaké rodiny pocházíte?**

Standa: Pocházím z polské hornické rodiny, která žila v Ostravě-Hrušově. Narodil jsem se v roce 1952 jako třetí z pěti dětí. Tatínek pracoval na šachtě a jako samouk hrával doma na housle, zvláště o Vánocích, kdy nás doprovázel při zpívání polských koledí. Moje maminka byla Polka, začala studovat gymnázium, ale kvůli 2. světové válce nedostudovala. Když se provdala, byla do mých patnácti let v domácnosti a pak dělala uklízečku. Maminku jsme proto jako děti měli vždycky doma a měli jsme ji všichni moc rádi.

Lída: Narodila jsem se také v roce 1952 a vyrůstala v Praze – Nuslích, mám dvě mladší sestry. Maminka byla učitelka a v nuselské farnosti navštěvovala každoročně s dětským sborem koledy. Tatínek hrál v Nuslích od svých studentských let na varhany a pokračuje v tom stále i ve svých 95 letech. Oba byli také členy chrámového sboru, kde se i seznámili.

- **Co je vaší profesí?**

Standa: Vystudoval jsem strojní fakultu – obor silnoproudá elektrotechnika na Vysoké škole báňské v Ostravě. V roce 1976 jsem se oženil a přestěhoval do Prahy, kde jsem pracoval jako elektroprojektant až do důchodu.

Standa a Lída 2019

Lída: Vystudovala jsem biochemii na Přírodovědecké fakultě UK a téměř celý profesní život jsem byla zaměstnána ve Státním zdravotním ústavu.

- **Jak jste se seznámili? Bylo to přes společný zájem o zpěv jako u rodičů Lídy?**

Lída: Seznámili jsme se v roce 1973 v severních Čechách na faře ve Verneřicích, kam salesián P. Milan Frank pozval na prázdninovou brigádu dvě party mládeže – z Prahy a Ostravy. Bylo to za totality, takže tento salesián byl pro nás všechny „strýčkem“ se širokým příbuzenstvím. Mimo faru jsme mohli chodit jen po dvojicích, aby veřejnost nevěděla, kolik nás tam vlastně je. Z tohoto našeho verneřického společenství později vzniklo nejen naše, ale i několik dalších manželství a duchovních povolání.

V roce 1974 jsme ke „strýčkovi“ jeli znovu, ale ještě předtím jsme společně Pražáci i Ostraváci zorganizovali společný přechod přes Šumavu, kde nás neustále kontrolovala pohraniční vojenská hlídka. Od těchto prázdnin pak začala naše pravidelná a hojná výměna dopisů a za dva roky nato jsme se vzali.

• **Vaše dvě děti, Vojtěcha a Lídu, známe také ze scholy. Dnes máte i čtyři vnoučata. Jak jste se snažili děti vychovávat? A jací jste teď prarodiče?**

Lída: Tak, jak jsme si v dané chvíli mysleli, že je to pro ně nejlepší. Jestli bylo, to nemůžeme posoudit. A jací jsme prarodiče? Na to se budeš muset zeptat našich vnoučat, jak to vidí ona.

• **Jste s naší farností spojeni už dlouho. Jak jste se zapojili do scholy? Kolik let již takhle sloužíte? Jak vzpomínáte na první roky ještě za P. Šulce?**

*Rodina Hixových,
Neratovice 1965*

*Rodina Dabrowských,
Hrušov 1956*

Lída: Na Jižní Město jsme se přistěhovali z Nuslí v roce 1984 a do scholy jsme začali chodit krátce nato. Díky Marušce a Vojtovi Láskovým jsme se mohli rychle zapojit do dění v chodovské farnosti. Na pozvání P. Šulce se tehdy řízení scholy ujal pan Bohuslav Korejs, autor žalmových nápěvů používaných při bohoslužbách, který nás pravidelně učil liturgickému zpěvu.

• **Vím, že jste rádi jezdili na farní dovolené do Dolomit. Jak na ně vzpomínáte? Máte nějaký hezký nebo vtipný zážitek?**

Lída: V Dolomitech jsme byli třikrát. Vzpomínáme na to moc rádi. Nejvíc nám asi utkvěl zážitek s P. Slavíkem, kdy jsme putovali na horu Mórja jako Abrahám a měli tam odevzdat to, co nám bylo nejmilejší. Více než s Dolomity jsme ale byli spojeni s pravidelným silvestrovským pobytem v Jiřetíně p. Jedlovou, který jsme po řadu let organizovali a kde se postupně prostrídalo mnoho lidí z farnosti.

• **Jak došlo k organizování těchto Silvestrů?**

Lída: Místo nám bylo doporučeno Standovým bratrem P. Antonínem Klaretem OFM, který se znal

s tamními sestřičkami. Byli jsme tam od roku 1996 celkem 20krát, vždy tak asi pět dní. Teď už tam sestřičky nejsou, tak to není ono a už tam nejedíme. Když odhadneme počet lidí z farnosti, za celou dobu těch dvaceti let se tam vystřídalo téměř 100 farníků z Chodova a bylo to docela náročné logisticky zorganizovat. Každá rodina mohla přijet v jiný čas, objednat si různá jídla, řešilo se, kdo s kým bude bydlet atd.

• **Kde rádi trávíte dovolenou? Něco jsem zaslechla o Neratovicích...**

Lída: V Neratovicích máme velkou zahradu, kde je možné pořádat i různá setkání. Od doby, kdy byl z Chodova do Neratovic přeložen P. Pavel Semela, poskytujeme každoročně naši zahradu neratovické farnosti pro uspořádání Zahradní slavnosti (fotky z těchto akcí můžete vidět na jejich webových stránkách), mnohokrát jsme zde pořádali táboráky pro naši scholu a v květnu 2019 jsme zde měli setkání „přátel z krabice“. Pozvali jsme všechny, které jsme si od doby, kdy u nás ve farnosti tato akce probíhá, z krabice vytáhli my nebo kteří si vytáhli nás. Bylo to moc pěkné a až situace dovolí, rádi bychom to zopakovali.

Co se týká dovolené, jezdíme pravidelně už mnoho let na Kvildu na Šumavě. Nejprve jsme jezdili se členy scholy na faru a později s rodinou a přáteli na chalupu, kterou si zde pronajímáme.

Nedílnou součástí našich letních dnů je také účast na Katolické charismatické konferenci, kam jezdíme pravidelně, a letos nám její konání moc chybělo.

• **Stando, umíš leccos opravit a pomáháš v KCMT a hodně při farních dobrodnech, také při ministrování. Kde na to bereš čas? Měl jsi vždy v sobě nutkání se do farnosti zapojit i jinak než službou ve škole?**

Standa: Myslím, že ke službě je třeba mít především chuť. Ministroval jsem rád už od svých sedmi let. Mými vzory byli tehdy starší ministranti. V době, kdy jsme ještě neměli KCMT a ani faru, dělal toho hodně kolem kostela pan učitel Václav Němec. Vzpomínám si, jak jsme tehdy v zimě s ním a s Jadou Hnátkem zajišťovali dřevěnými trámy naši kapličku sv. Jana Nepomuckého, abychom ji ochránili před těžkou stavební technikou pohybující se blízko ní. Ano,

jsem rád, že mohu kolem kostela i KCMT pomáhat podle svých schopností a možností.

• **Jaké jsou nyní vaše zájmy a záliby? Máte nějakou oblíbenou knihu nebo film?**

Lída: Ráda chodím do přírody, v létě na houby, ráda zkouším nové recepty a mám ráda různá setkání. Oblíbených knížek mám hodně, jejich vyjmenování by zabralo hodně místa. Moc se mi líbí např. knížka Plná slávy od B. Marshalla. Ráda čtu také detektivky.

Standa: Neumím si představit, že bych svou ženu pustil do lesa na houby samotnou – mám ji rád a houbaření taky. Doma se mimo jiné rád věnuji genealogii a tak mohu doplnit Lidušku, že má v genech báječné nápady s vařením, poněvadž je příbuzná známé české kuchařky Marie Janků Sandtnerové, která byla neteří jejího pradědečka. Taký si rád s vnoučaty zahráji fotbálek nebo na zahradě ping-pong. Líbí se mi knížka Listy Nikodemovy od Jana Dobraczyrského.

• **Je něco, co se jako červená nit vine vaším životem?**

Standa: Myslím, že tady je to opravdu to zpívání. Oba jsme vlastně odmala chodili do nějakého sboru či scholy. A tak se vyskytujeme na některém z kůrů už přes 60 let.

• **Prozradíte nám svá oblíbená místa v Písmu?**

Standa: Čteme Písmo podle rozpisu P. Scarana (přečíst Bibli za 2 roky) už potřetí a pokaždé objevíme něco, co nás nově osloví právě v situaci, která je aktuální pro daný okamžik. Takže oblíbená místa mohou být skutečně různá podle toho, co člověk právě cítí a prožívá.

• **Jaké svétce máte nejvíce v úctě a proč?**

Standa: Svého křestního patrona sv. Stanislava Kostku a sv. Františka z Assisi, se kterým jsem téměř celý život spojen díky hrušovské a chodovské farnosti jemu zasvěcených.

Lída: Mám velmi ráda sv. Antonína. Čím jsem starší, tím má se mnou více práce a je mi velkým pomoc-

níkem. Co ztracených klíčů a jiných předmětů už mi našel!

• **Jaké je vaše životní krédo?**

Nevíme, jak na tuto otázku odpovědět, poněvadž nejstručnější a nejpravdivější odpověď je obsažena právě v dané otázce – „život z víry“.

• **Na co se teď těšíte? Co vám dělá radost?**

Těšíme se, až se situace znormalizuje a budeme se moci vrátit ke všem svým aktivitám. A co nám dělá radost? Naše rozšířená rodina a to, že všichni naši blízcí věří v Boha a že jsme tak spojeni i v rodině Kristově.

Děkuji, že jste si našli čas a chuť odpovědět na mé dotazy. Budu končit netradičním přáním. Je to přání pro nás, kteří se s vámi setkáváme. Přejeme si, abychom vás mohli ještě dlouho v naší farnosti potkávat a vidět vaše usměvavé tváře (v této době hlavně zářící oči), jež svědčí o vaší radosti ze života, kterou umíte tak krásně rozdávat dalším.

Katka

Epifanie neboli Zjevení Páně čili Tři králové

Dne 6. ledna slavíme Epifanii Páně, tedy Jeho zjevení před tváří národů celého světa v podobě betlémského dítěte. Ježíš se narodil z Marie, chudé dcery Izraele. Pastýři na pokyn anděla přispěchali, aby viděli dítě zavinuté v plenkách a položené v jeslích. Narozený v Betlémě, ve městě Davidově (srov. 1 Sam 16), Ježíš vstupuje na scénu dějin jako Davidův potomek, jemuž přísluší titul Mesiáše, židovského krále. Avšak právě Matoušovo evangelium, které je hluboce zakořeněné v židovském světě, jasně podtrhuje, že Ježíš je Spasitelem **celého lidstva**, a proto je Jeho zjevení adresováno všem národům, i pohanům, k jejichž potomstvu patříme také my.

Známe dobře evangelní úryvek, který vypravuje o tomto zjevení. Toto vyprávění bylo v dějinách křesťanství schopno vyvolávat v srdcích věřících úžas

v každé epoše. Do Jeruzaléma, svatého města Židů, přišlo několik mudrců, mágů z Východu, aby vykonali určitý druh pouti (srov. Iz 60,1–6). Tito lidé nepříslušeli k Abrahámovu potomstvu, nebyli obřezaní, neznali živého a pravého Boha smlouvy, který vyvolil pro své věřící jako znamení právě obřízku. Na jejich cestě se tedy neprojevovalo Boží slovo, jež by je vedlo. Navzdory tomu jejich hledání Boha, jejich boj proti modlám, jejich meditace a zkoumání znamení v přírodě, to vše jim umožnilo najít pravdu, a tak sledovali znamení hvězdy.

V poslušnosti k tomu, co objevili, mudrcové vystoupili k Jeruzalému a chtěli se dotazovat moudrosti Izraele, kterou zjevil sám Nejvyšší. Doufali, že právě tímto způsobem se naplní jejich naděje. Velekněží a znalci Zákona, tedy nositelé poslání interpretovat dávná proroctví, odpovídají správně, nicméně

sami zůstávají v hlubokých temnotách, neboť svými očima nevnímají naplnění mesiášského zaslíbení. Byli rozrušení a zaslepení stejně jako Herodes. To nám připomíná, že i my můžeme být velmi zdatní znalci pokladu Písma svatého, že můžeme být velmi hrdí na naše pravdy víry, ale zároveň také projevovat vlastní neschopnost rozpoznávat, že Bůh působí v naší každodennosti a že nás nepředvídatelnými způsoby stále „navštěvuje“... Nuže tedy, Písma dokládají, že Mesiáš se musí narodit v Betlémě (srov. Mich 5,1–3). Mudrcové nyní znají obsah Božího zjevení, jemuž projevují poslušnost, dospívají k domu, kde po svém vstupu spatřují dítě a jeho matku Marii. Také oni, podobně jako pastýři, nazírají plně lidskou scénu chudé rodiny. Právě tohle však je znamením pro jejich pokorná srdce, která je přivádějí k adoraci a předání velkolepých darů.

Tato epifanie, která se prostřednictvím mudrců týká všech pohanských národů, podtrhuje a rozhodně nepopírá prvorozenectví Izraele. Zároveň také podtrhuje, že ono dítě je požehnáním pro celé lidstvo, podle příslibení daného Abrahámovi: „V tobě a v tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země“ (Gn 18,14; srov. Gn 12,3; Gal 3,14). Ano, univerzalita radostné zvěsti je stvrzena již v okamžiku Ježíšova narození. Příběh

mudrců z Východu se jeví jako prorocství, které se naplní v dějinách církve, až evangelium dostihne všechny kultury národů země. Všechny kultury a tradice totiž v sobě obsahují „semena“ Božího slova, jak to s oblibou říkali církevní otcové. V těchto kulturách a tradicích jsou přítomna vanutí Ducha Svatého, jež vedla lidi po cestách boje s modlami a při hledání smyslu lidského bytí. Je v nich od věků přítomen obraz Boží, který nemůže být popírán nebo vymazán (srov. Gn 1,26–27). A pravým obrazem neviditelného Boha je přece sám Ježíš Kristus (srov. Kol 1,15).

Epifanie je připomínkou toho, že Ježíš Kristus, Mesiáš, Syn Boží a Syn člověka, patří celému lidstvu, jež ho dokáže rozpoznat až natolik, že se stává dědicem Abrahámových zaslíbení. Nezapomínejme proto, že v Ježíši Kristu už není Žid ani Řek (srov. Gal 3,28), protože všichni lidé této země se mohou setkat v NĚm, který je Boží Moudrostí (srov. 1 Kor 1,24), zdrojem radosti a života v plnosti. Jsme však my křesťané schopni vydávat svědectví o definitivní spáse, kterou přinesl Ježíš Kristus, svým srdečným chováním ke všem?

Převzato z knihy: Hlásej slovo – C

Autor: Enzo Bianchi

Vydalo: KNA

Sv. Anděla Mericiová (1474–1540)

Anděla byla původem z Desenzanu u Verony. V Brescii vstoupila do 3. řádu sv. Františka. Starala se o chudé a nemocné. Jejím hlavním posláním byla snaha o obnovu rodin a tím i celé společnosti skrze křesťanskou výchovu dívek a žen. Za tím účelem založila řeholní společnost sester Voršilek. Zpočátku zůstávaly v rodinách bez řádového oděvu, i když jich několik bydlelo i pohromadě. Stanovy Voršilek byly vytvořeny se značnou pružností, aby se daly přizpůsobovat požadavkům, přiměřeným vždy konkrétní době a situacím, pro co nejúčinnější plnění hlavních úkolů.

• *Nebeský Otče, vyslyš nás pro zásluhy a na přímlovu svaté Anděly Mericiové a obnov i s našimi nepatrnými schopnostmi své křesťanské rodiny, tolik ohrožované mravním zlem. Učiň z nich své svatyně, v nichž budou rodiče s vroucí láskou vždy přijímat děti a moudře je vychovávat, aby se staly takovými, jakými je chceš mít. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána. Amen*

Vzpomínka na Vánoce

Je brzy ráno, 4. adventní neděle. Venku je ještě tma, už jsem zapálila čtvrtou svíčku na adventním věnci. Naše čtyři děti ještě spí, manžel také...

Mám na stole v novinovém papíře zabalený vánoční servis – je bílý se zlatými okraji a světle modrými ornamenty. Doma, u mých rodičů, jsme toto nádobí používali jen na Vánoce. Vždy jsem obdivovala všechny ty servírovací talíře, nádobu na polévku, porcelánovou naběračku, omáčnick... Servis je po mé babičce. Nedávno jsem si jej přivezla. Znamená to, že moje máma i táta už zažívají láskyplnou Boží přítomnost, jsou u Něho.

Toto nádobí se nemůže umývat v myčce. Budu si muset napustit džez teplou vodou a ponořit jej do jarové pěny... Víím, že mí rodiče se mají u Něho dobře, i moji prarodiče. Přesto brečím. Asi to znáte, kdo jste v podobné situaci. Letos poprvé bude tento servis na Vánoce u nás.

Moji rodiče nebyli věřící, i když prarodiče do kostela občas chodili a o Vánocích nás vodili podívat

se na jesličky. Babička Marie vždy nosila úžasné domácí koblíhy. Pozůstatek chanuky? Přesto, že rodiče nebyli věřící, byly pro nás Vánoce tím nejkrásnějším časem z celého roku.

Ráno jsme jeli navštívit s tátou a bráchou babičku a dědu v Praze na Žižkově. Měli vždy ozdobenou borovičku, kterou děda chodil tajně uříznout do lesa u chaty u Jizery. Celá rodina mu to zakazovala. Přesto s trabantem zajel v prosinci do lesa a uřízl 3 stromy. Pro sebe i pro rodiny svých dětí – tátou a tetu. A pak je na střeše auta přivezl do Prahy, i když silnice hlídala policie a obvykle napadlo spoustu sněhu. Jak to udělal, to nevím... Byl prostě tvrdohlavý.

Babička měla vždy připraveného kubu a úžasné cukroví a vánoční zvonkohru. Její byt voněl tak, že si to dodnes pamatuji. Tak hodinku jsme se zdrželi.

Pak jsme jeli k tetě do Kobylis, kde byl další vánoční stromeček, spousta cukroví a chlebičků. Měla krásně uklizený a nazdobený dům. U babičky i tety se vždy odehrávaly tajné manévry s taškami – táta vynášel velké tašky z auta a ještě větší tam nosil. Ale bylo to velmi tajné, tašky byly z vrchu překryté... Jen jednou jsem zahlédla balíčky zabalené ve vánočním papíře...

Když jsem se odpoledne vrátili domů, přes sklo dveří v obýváku jsme viděli rozmlžená světla rozsvíceného stromečku. Byla jsem tak nervózní... Nevěděla jsem, kdo je Ježíšek. Přestavovala jsem si jej jako berušku s lucerničkou z jedné hry pro děti.

Máma velmi dobře vařila. Měli jsme tu nejlepší rybí polévku na světě, táta dělal dokonalý bramborový salát. Maso z kapra se snažil dokonale vykostit, než připravil kapří řízeky. K tomu 20 druhů cukroví, klevru od babičky... Ale měla jsem tak sevřený žaludek z toho, že přijde Ježíšek, že jsem stejně nemohla nic jíst. A moji rodiče jedli tak dlouho. S bráchou jsme byli strašně netrpěliví.

A pak se ozvalo zvonění z chodby, a když jsem s bráchou přiběhli do pokoje, byly už pod stromečkem dárky a dveře na balkon byly otevřené. Ježíšek prý jimi odešel a my jej zase neviděli! Tak snad příští rok budeme rychlejší :).

Zpívali jsme u stromku koledy. A po rozbalení dárků jsme všichni znovu zazpívali a poděkovali Ježíškovi – vlastně jsme se tak modlili – jen jsem to ještě nevěděla. A další dny jsme navštěvovali naši širokou rodinu v Praze nebo návštěvy jezdily k nám. Byl to moc hezký čas. Asi nejhezčí v celém roce.

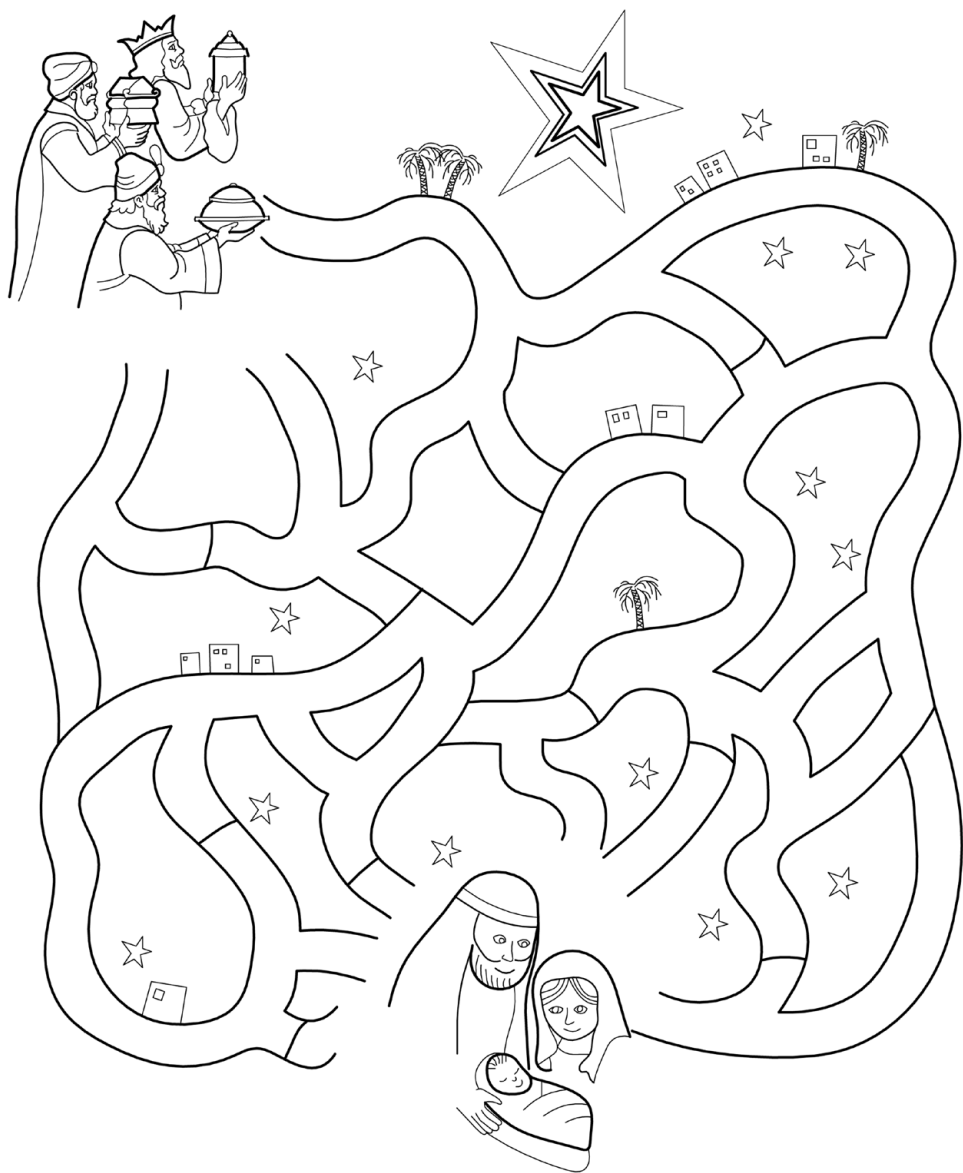
Lenka Doležalová

Ahoj děti!

Dnes vaši pomoc obzvlášť potřebujeme. Pán Ježíš je pro nás všechny tou nejjasnější hvězdou, za kterou celý život putujeme. Někdy je ta cesta dost těžká a plná překážek, ale tři mudrci (králové) se tím nedali odradit. Jejich touha po setkání s nově narozeným Ježíškem byla silná a světlo hvězdy jim k tomu svítilo na cestu. A navíc máme kolem sebe přátele, kteří nám pomáhají.

Dokážeš i ty mudrcům pomoci najít cestu do Betléma za Ježíškem?

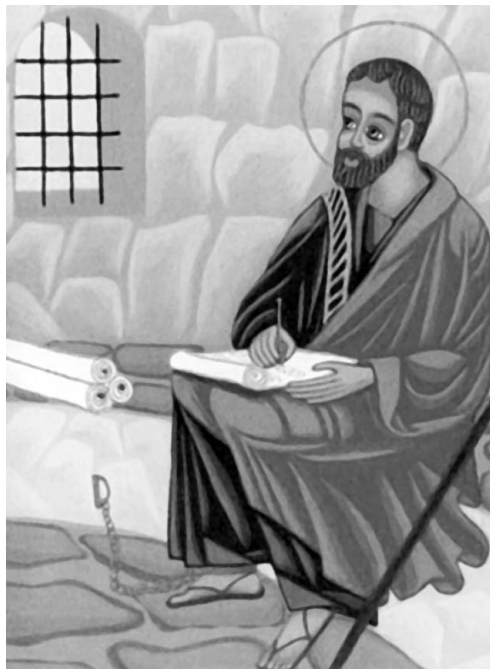

Ahoj holky a kluci, vítám vás po Vánocích v novém roce!

Nejen o Vánocích, i v lednu si můžeme přiblížit jednu pro křesťanství důležitou událost. 25. ledna slavíme svátek **Obrácení sv. Pavla**. Začneme tím, kdo je/byl **sv. Pavel**. Jistě snadno doplníte chybějící místa v textu, čímž zároveň vylúštíte tajenku, která vám poví, **jak se tomuto velkému světcí také říká**.

■ Sv. Pavel se narodil v 1. stol. v židovské rodině ve městě ...(10), které najdeme na dnešní mapě ve státě ...(11). Až do svého obrácení užívá hebrejskou podobu svého jména ...(7) po stejnojmenném králi (pozor, nemyslím oblíbenou českou verzi jména!). Byl velmi vzdělaný, studoval v rabínské škole v Jeruzalémě. Patřil tedy do skupiny ...(1). Obyvatelé jeho rodného města získali od Julia Césara za poskytnutou pomoc v bitvách právo římského občanství. Pavel zpočátku Ježíšovy následovníky považoval za rouhače, byl dokonce přítomen u ...(6) křesťana, jenž se jmenoval ...(9). Vydává se na dalekou cestu do ...(4), aby i zde křesťany ...(12). Jenže – cestou se něco zásadního stane. Něco, co zcela otočí kormidlem jeho života. Našeho hrdinu oslní prudké světlo a setkává se s Ježíšem. Vidění způsobilo, že dočasně ...(2).

Setkání s Ježíšem a možná i slepota ho přimějí přemýšlet a posléze přehodnotit dosavadní život. (Tady se dostáváme k lednovému svátku – Obrácení sv. Pavla. **Obrácení**. Co to znamená? Možná vám kdysi maminka říkala: „Máš to na ruby, obrať si to triko!“ Sv. Pavel asi oblečení na ruby přece jen nenosil, vidíte. Co to tedy je za obrácení?) Pavel se obrací ve svém nejdůležitějším životním postoji a z nepřítelů křesťanů se rozhodne stát jejich spolumatrem. To je veliké rozhodnutí! Co ho to asi muselo stát sebezapření? Představte si, že stále fandíte třeba populární muzice (doplňte sami oblíbenou kapelu...), spolu s ostatními se vysmíváte vážné hudbě (hahaha!), pak jednoho dne vám nový(á) kamarád(ka) vysvětlí a ukáže, jak vážnou hudbu vnímat a jak jí naslouchat, předá vám své nadšení a vy to srdcem najednou pochopíte. Dokonce ostatním dosavadním fanouškům popu budete chtít také ukazovat, jak je tahle hudba nádherná. Co si od nich asi vyslechnete? (No, sem to raději psát nebudeme...). To by chtělo pořádný kus odvahy, vidíte! A taky přijít do klubu k obdivovatelům vážné hudby, snášet jejich počáteční logickou nedůvěru, omluvit

se za svůj výsměch... hm, to teda není snadné. A přesně tohle všechno Pavel prožil, šel do toho, překonal strach, nedůvěru, obavy z neznáma, stud. Když přemýšlel o svém celém životě, na lůžku, osleplý, uvědomujíc si, že jeho nadšené hony na křesťany byly úplně špatné, počítal, kolika nevinným lidem ublížil, muselo být pro něj hodně těžké se s tím vyrovnat a smířit se sám se sebou. Ale on se neodstěhoval, nestrčil hlavu do písku, nehledal výmluvy. Statečně a s pokorou se vydává k těm, které dříve považoval za nepřátele, a spolu s nimi hlásá evangelium.

A proč vlastně změnil tak zásadně svůj postoj ke křesťanům? Co bylo to hlavní? Pochopil, že Ježíš je ...(3) syn.

Od této chvíle již Pavel používá tuto latinskou verzi svého jména (nové jméno – nový směr života). Nové křesťanské učení ho zcela pohltí, vypráví všem o Ježíši a Jeho myšlenkách, vydává se na cesty a zakládá tam místní křesťanské obce. Ty také povzbuzuje prostřednictvím svých listů, z nichž se některé staly součástí Nového zákona.

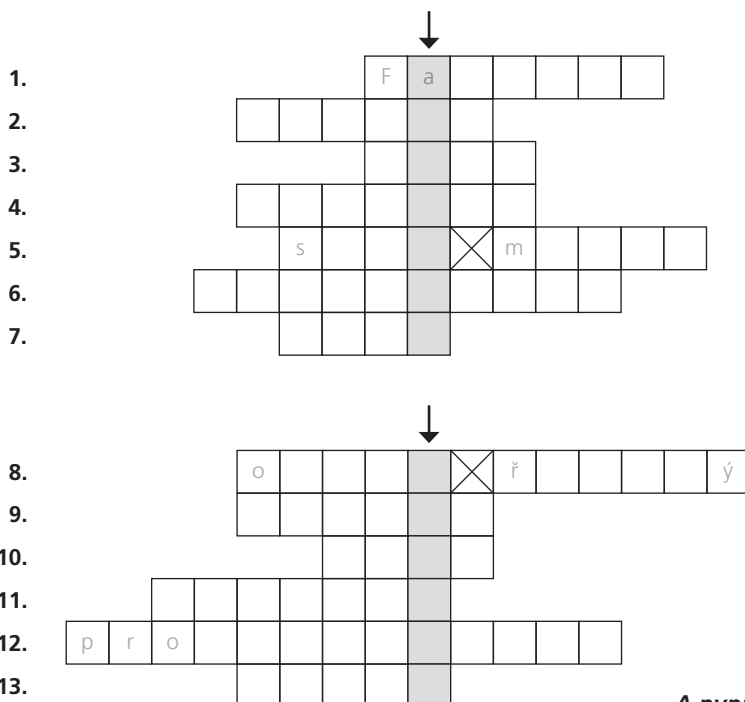
Aby nebyl na obtíž, živí se na cestách vlastní prací, stane se výrobcem ...**(13)**. Jeho cesty i kázání o Ježíši mu přivodí i dost nepříjemností a strastí, vězení (začtete se do Skutků apoštolů a uvidíte) a nakonec v Římě i trest smrti, podobně jako sv. Petrovi. Petr byl ovšem ukřižován hlavou dolů, nicméně Pavel byl ...**(5)**. Říkáte si, to je tedy fakt rozdíl, umírat dlouhé hodiny v bolestech jako Petr – nebo jako Pavel hezky rychle bum a je hotovo. Proč? Protože Pavel byl díky svému rodnému městu ...**(8)**. A to mu dávalo privilegia (= výsady). Pavel je zřejmě pohřben v Římě v Bazilice sv. Pavla za hradbami (to všechno je celé jméno chrámu).

Víte, že...?

Pavel se narodil ve velmi významném městě?

Kromě jeho narození se tu seznámili i egyptská královna Kleopatra, poslední starověká vládkyně Egypta, s římským adeptem na císaře Markem Antoniem (už jste brali římské dějiny?) a je tu také pohřbený císař Svaté říše římské Fridrich I. Barbarossa (= Rudouvis), který se poblíž města během 3. křížové výpravy nešťastně utopil v řece. To je ten císař, který udělil našemu českému knížeti Vladislavu II. královský titul (1158). A to je ta výprava, kde se čeští účastníci prokázali velkou statečností.

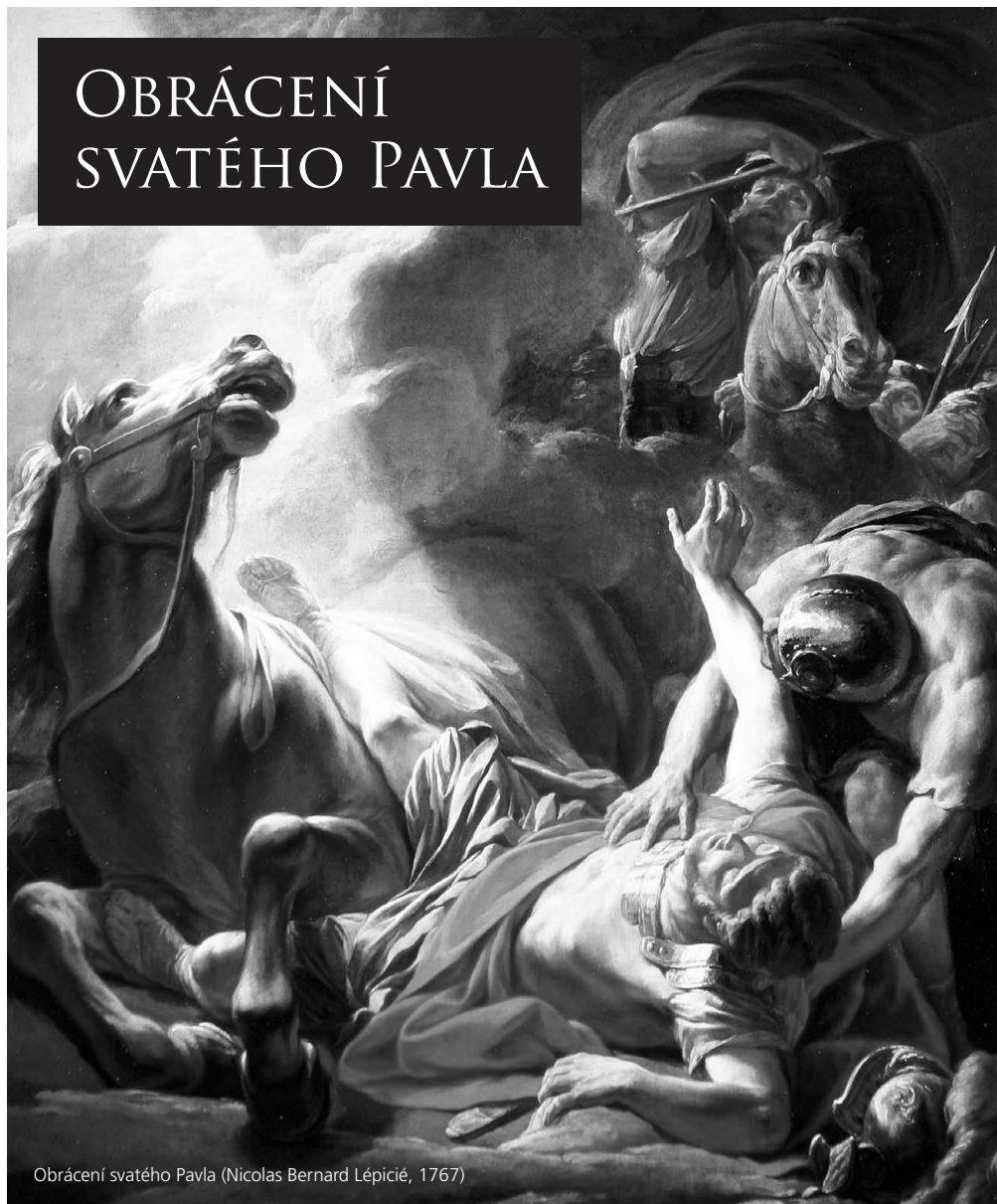
Jedním z dalších atributů sv. Pavla, s nímž je zobrazován, jsou tři prameny. Vychází to z legendy, že na místě jeho popravy, kam dopadla jeho hlava (a dvakrát se odrazila) vytryskly právě tři prameny. Nu, kdoví? Krev mučedníků se vždy stává živou vodou pro církve.

**A nyní vzhůru do luštění!
Příště se na vás zase těším!**

Blanka

OBRÁCENÍ SVATÉHO PAVLA

Obrácení svatého Pavla (Nicolas Bernard Lépicier, 1767)

Představovat sv. Pavla jistě není třeba. Nicméně v lednu slavíme svátek, který nepřipomíná ani jeho narození pozemské, ani narození pro nebe, tj. smrt. Slavíme svátek Obrácení sv. Pavla, událost, kdy na cestě do Damašku nastal zlom, či dokonce převrácení perspektivy. Tehdy náhle začal považovat za „škodou“ a „brak“, „“, co pro něj dosud bylo nejvyšším ideálem... Co z toho vyplývá pro nás? Nabízíme pohled emer. papeže Benedikta XVI.

Známé vyprávění je sepsané Lukášem, který tuto událost ve Skutcích apoštolů zmiňuje hned třikrát (srov. Sk 9,1–19; 22,3–21; 26,4–23). Průměrný čtenář se bude možná až příliš zdržovat u některých detailů, jako je světlo z nebes, pád na zem, hlas, který k němu mluví, náhlá slepota, pak i uzdravení, „jako by mu šupiny spadly z očí“, nebo půst. Všechny tyto podrobnosti ovšem odkazují na ústřední událost: Vzkříšený Kristus se zjevuje jako zářící světlo a mluví k Šavlovi, proměňuje jeho myšlení a celý jeho život. Záře Zmrtvýchvstalého Pavla oslepuje, a tak se i navenek projevuje to, co platilo pro Pavlovo nitro: slepota vůči pravdě a světu, jímž je Kristus. Až definitivní „ano“ Kristu při křtu otevírá znovu Pavlovy oči a dovoluje mu vidět skutečnost.

Pavel nebyl proměněn nějakou ideou, nýbrž událostí

Ve starověké církvi byl křest nazýván „osvícením“ (fótismos), protože tato svátost dává světu a dovoluje vidět reálně. Co takto označujeme teologickým obrazem, to se na Pavlovi uskutečňuje fyzicky: je uzdraven z vnitřní slepoty a dobře vidí. Svatý Pavel tedy nebyl proměněn nějakou ideou, nýbrž **událostí** – neodolatelnou **přítomností Zmrtvýchvstalého**, o níž už nikdy v budoucnu nebude moci pochybovat. Tak silná a zjevná byla pro něj tato událost, toto setkání. Pavlův život se tím změnil od základu, a proto smíme, ba musíme mluvit o jeho obrácení. Toto setkání s Pánem je jádrem vyprávění svatého Lukáše, který pravděpodobně použil příběh vzniklý nejspíše v damašské obci. Svědčí o tom zachycení místních reálií: výslovně je jmenován Ananiáš, zmíněn je název ulice („Přímá“) i jméno majitele domu („Juda“), u něhož Pavel přebýval (srov. Sk 9,11).

Pro Pavla to nebylo obrácení, ale smrt a zmrtvýchvstání

Pavel sám ale nikde neinterpretuje tento okamžik jako obrácení. Proč? Existuje řada různých hypotéz, ale podle mne je důvod naprosto zřejmý. Tento obrat v jeho životě, tato proměna celého jeho bytí nebyla výsledkem psychologického procesu ani zraní nebo intelektuálního či morálního rozvoje, ale přišla zvenčí. Nebyl to plod jeho úvah, ale důsledek setkání s Ježíšem Kristem. V tomto smyslu nešlo o prosté obrácení, konverzi, dozrání jeho JÁ. Pro Pavla to byla **smrt a zmrtvýchvstání**: jedna jeho existence zemřela a nová se zrodila s Kristem zmrtvýchvstalým. Žádným jiným

způsobem nelze tuto Pavlovu obnovu vysvětlit, žádná psychologická analýza není s to tento problém objasnit a vyřešit. Jedině událost, intenzivní setkání s Kristem, je klíčem k pochopení toho, co se stalo: Smrt a vzkříšení, úplné obnovení ze strany Toho, který se mu ukázal a mluvil s ním. Teprve v tomto hlubším smyslu můžeme, ba musíme mluvit o obrácení. Toto setkání je skutečnou obnovou, která změnila všechna Pavlova měřítka. Nyní může říci, že to, co dříve bylo podstatné a základní, se pro něj stalo „brakem“, že už to není „zisk“, ale ztráta, protože od nynějška nejde o nic jiného než o život v Kristu.

Nesmíme se však domnívat, že by se Pavel jakoby uzavřel do jedné oslepující události. Spíše naopak, vždyť zmrtvýchvstalý Kristus je světlo Pravdy, světlo samého Boha. Tato událost Pavlovi rozšířila srdce, otevřela je pro všechny. V onu chvíli nepřišel o to dobré a právě ve svém životě, co bylo jeho dědicstvím, ale **nově pochopil** moudrost, pravdivost a hloubku Zákona a proroků, osvojil si je novým způsobem a zároveň se jeho rozum otevřel moudrosti pohanů. Tím, že se celým srdcem otevřel Kristu, byl uschopněn k širokému dialogu se všemi, schopen být **vším pro všechny**. Tak se skutečně mohl stát apoštolem pohanů.

Co z toho vyplývá pro nás?

Když se teď obloukem vrátíme k naší situaci, ptejme se: Co z toho pro nás vyplývá? I nám by mělo být jasné, že křesťanství není jen nějakou novou filozofií nebo novou morálkou. Křesťany jsme jediné tehdy, setkáme-li se s Kristem. Jistě, Kristus se nám nezjevuje tak neodolatelným a zářivým způsobem jako Pavlovi, z něhož učinil apoštola všech národů. I my se ale můžeme s Kristem setkat: v četbě Písma svatého, v modlitbě, v liturgickém životě církve. Můžeme se dotýkat Kristova srdce a pocítit, že On se dotýká našeho. Jedině v tomto osobním vztahu s Kristem, jediné v tomto setkání se Zmrtvýchvstalým se stáváme skutečně křesťany. A tak se otevírá i náš rozum: otevírá se veškeré Kristově moudrosti a veškerému bohatství pravdy.

Modleme se tedy k Pánu, aby nás osvětlil a dal nám setkat se v našem světě s Jeho přítomností. Kéž nám dá živou víru, otevřené srdce a velkou lásku ke všem, lásku schopnou obnovit svět.

(Benedikt XVI. 3. září 2008)

Zdroj: www.pastorace.cz

zprávičky z Farní charity

V době uzávěrky prvního čísla Fchodovin roku 2021 se teprve blíží Vánoce. My už ovšem chystáme a plánujeme Tříkrálovou sbírku, která se bude konat jako obvykle na začátku následujícího roku. Telefonovala jsem s kolegyní, ředitelkou jiné pobočky Charity, a mluvily jsme právě o realizaci sbírky v současné situaci. Já si při tom rozhořku vzpomněla na svoji první sbírku a zážitky z ní.

Bylo to v roce 2002 a Tříkrálová sbírka byla v plenkách. První ročník proběhl v olomoucké arcidiecézi v roce 2000. Tehdy se nás sešla skupinka dospělých tady z farnosti, rozdělili jsme se do skupinek a vydali do ulic Jižního Města. V naší skupince jsme se sešli asi sami introverti. Moc jsme nevěděli, jak se ke koledování postavit. Vlastně nás nenapadlo, že bychom mohli zpívat koledy. Žádat kolemjdoucí o peníze nám přišlo trapné. Tak jsme chodili po stanici metra Opatov a oslovovali lidi na zastávkách autobusu. Nikdo tehdy sbírku ještě neznal, tak na nás všichni koukali poměrně nechápavě. Měli jsme v košíku cukříky, kalendářů jsme ten první rok měli málo. Jeden z mých spolukoledníků nevěděl, jak lidi oslovit, tak navazoval kontakt otázkou: „Nechcete cukříček?“. Po nějaké době to ještě vylepšil a ptal se: „Nechcete si oslavit život?“. Lidi reagovali různě, většinou však negativně. Naše koledování skončilo neslavně. Někdo si myslel, že v těch balíčcích máme drogy, a zavolaal na nás policii. Hlídka přišla a začala nás kontrolovat. Vše samozřejmě dopadlo dobře. Doklady jsme měli, sbírka byla ohlášená. Když policisté zjistili, že v balíčcích je sice věc, která vyvolává závislost (tedy cukr), ale její prodej i rozdávání je naprosto legální, tak nás se smíchem propustili. Dokonce nám do kasiček přidali i nějaký dar. My jsme ovšem měli koledování plné zuby a odebrali se do nejbližší hospody, abychom ten zážitek spláchli.

V průběhu dalších let jsme samozřejmě na koledování notně zapracovali. Začali jsme koledovat s dětmi, naučili se ty správné koledy a koledníci nesou zvěst o narození Páně ke každému, kdo ji chce slyšet. Také propagace sbírky je daleko intenzivnější a lidé již sbírku dobře znají. Mnozí jdou králům přispět bez oslovení a s negativními reakcemi se už setkáváme výjimečně.

Jistě se stejně jako my ptáte, jak to v příštím roce se sbírkou dopadne? Scénáře jsou zatím tři. První a nejméně pravděpodobný, že sbírka proběhne obvyklým způsobem. Byť za přísných hygienických opatření, tedy s rouškami a sociálním odstupem. Druhý pravděpodobnější, že koledovat budeme jen mimo budovy a posílí se virtuální kasičky. Třetí scénář snad nenastane, v tom bychom se museli uchýlit pouze k on-line koledování.

My se v Charitě připravujeme samozřejmě na koledování „na živo“. Stejně obvykle koledujeme mimo budovy, snad to tedy epidemiologická situace umožní. Pro jistotu bych vám ráda představila i možnost on-line koledy. Hleďte ji na webových stránkách www.trikralovasbirka.cz. Zde najdete způsob, jak přispět do sbírky bez určení, komu potom finanční prostředky případnou.

Pokud byste chtěli v Tříkrálové sbírce přispět přímo naší Charitě Praha–Chodov, zašlete finanční prostředky na číslo účtu sbírky **66008822/0800** a k platbě napište **variabilní symbol 77701992, konstantní symbol 0308**.

Nebo můžete načíst příložený QR kód a platba se odešle sama. QR kód je nastavený tak, aby z vašeho účtu odešla částka 100 Kč s datem splatnosti 1. 2. 2021. Částku i datum splatnosti samozřejmě můžete před odesláním platby změnit. Za vaše dary děkujeme.

*Přeji vám všem klidný
vstup do roku 2021,
ať je rokem požehnaným.*
Eva Černá

Poděkování za zapojení se do projektu „Vánoce dál“

Chtěli bychom velmi poděkovat všem dárčům, kteří se zapojili do charitativního projektu **Vánoce dál 2020**. I přesto, že byla letos situace složitější, možnost nákupů omezenější, našlo se dostatek odhodlaných dárců. Všichni zvládli zajistit své dárky bez problémů a včas. Z pohledu na krásně zabalené dárky v krásných papírech bylo patrné, že jsou dárky darované od srdce, s opravdovou snahou udělat dětem radost. Za všechny tyto dětské radosti děkujeme.

*Za tým akce Vánoce dál
Lucie Valová*

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

- 4. 1. 2021 od 20 hod. – **setkání společenství Hnutí fokoláře** – na Skypu. Slovo života na leden: „Zůstaňte v mé lásce, a ponesejte hojné ovoce“. (J 15,5-9) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949
- **Páteční dopolední setkávání** (nejen pro seniory) – každý pátek v 9 hod v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním s jáhnem Pavlem Urbanem, zatím stále bez následného společného posezení. Srdečně zveme! Jana a Viktor Friedovi
- **Modlitební setkání maminek** (nejen) na mateřské dovolené se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V lednu se sejdeme, pokud to opatření vlády a situace dovolí, **6., 13., 20. a 27. 1. 2021**. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.

Betlém chodovského kostela sv. Františka každoročně uvítá narozeného Spasitele. Je to dílo, zhotovené zkušeným řezbářem, což je zřejmé na detailech jednotlivých postav, které jsou věrné a anatomicky správně zobrazené. Autorství původních jeslíček je neznámé a na dalším rozšíření figurek se podílel výtvarník a chodovský farník Jiří Konvička (1920–1992) se známým pražským řezbářem panem Chocholem.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / Lidské bratrství

- **Evangelizační úmysl:** Modleme se, ať je nám dána Pánem milost žít v plném bratrství s bratry a sestrami jiných náboženství, abychom zakusili vzájemnost modlitby a překonávali uzavřenost.
- **Národní úmysl:** Děkujeme za sdělovací prostředky a prosíme za odpovědné pracovníky, aby přinášeli pravdivé informace včetně dobrých zpráv.

KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY**KANCELÁŘ KCMT – HÁJE**

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny:
Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4
Tel: 272 934 261
E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohosloužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

* 2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Bohosloužba je přenášena na YouTube kanál kcmtpraha.

Speciální zpovědní den v adventní době letos nebude, využijte prosím možnost svátosti smíření v časech, kdy jsou kostely otevřeny k individuální návštěvě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	fara@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	fara@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. ledna 2021.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory)

• korektury: Anežka Králová, Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design